

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ και ἰσχυρὸν παιδαγωγικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, εὐχέμεται περισσὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν δημοφιλῶς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένηου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
καὶ εἶνε προκληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀιάλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περιοδὸς Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ἰουλίου 1897

Ἔτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 28

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 202)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

ΟΙ ΠΑΙΔΕΣ ΤΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ

Πρὸ τριῶν μηνῶν, δέκα δὲ ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, —δηλαδή τὴν 30 Μαρτίου 1811 — ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα ὁ «Μυνήτωρ» Αὐτοκρατορικὸν Διάταγμα περὶ σχηματισμοῦ νέου στρατιωτικοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον θαποτελεῖται ἀπὸ δύο τάγματα καὶ ἕκαστον τούτων ἀπὸ δύο λόχους, θὰ ἔφερε δὲ τὸ ὄνομα «Οἱ παῖδες τῆς Φρουρᾶς.» Τὸ σῶμα τοῦτο θὰ ἐσχηματίζετο ἀπὸ τὰ ὀρφανά, οἱ πατέρες τῶν ὁποίων εἶχον ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπέπετο, ὅτι τὰ δεκαετῆ ἢ δωδεκαετῆ ταῦτα παιδιά, τὰ ὁποῖα θὰ συνήζανον μετὰ τοῦ ἰδίου του υἱοῦ, θὰ τον ἠγάπων καὶ θὰ ἐσχηματίζον περὶ αὐτὸν προπύργιον καρδιῶν ἀφωσιωμένων, φρουρὰν ἰσχυρὰν καὶ πιστὴν.

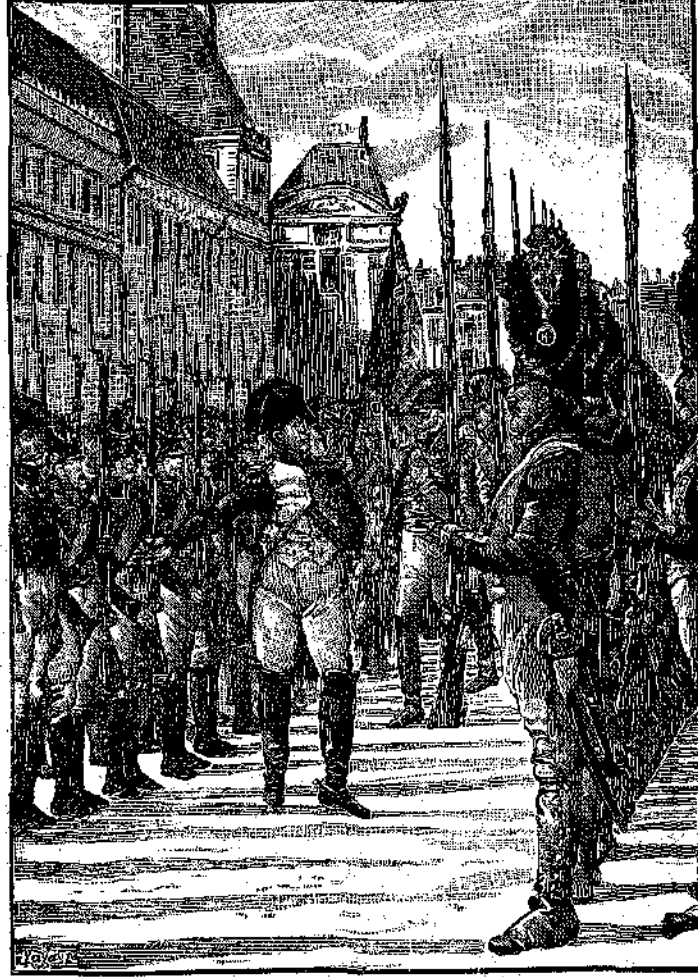
Μετὰ τινὰς μῆνας τὸ σῶμα τῶν «Παιδῶν τῆς Φρουρᾶς» ἠρίθμηται ὀκτὼ χιλιάδας πεζῶν, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἐτάχθη ὁ γενναῖος συνταγματάρχης Βυδῶν. Τὸ παιδικὸν τοῦτο σύνταγμα εἶχεν ὡς ἔδραν τὰς Βερσαλλίας.

Ἐν ὄραϊον ἀπομνησήμερον τοῦ Αὐγούστου, ὁ Ναπολεὼν ἐπέθεώρει τὴν φρουρὰν του ἐπὶ τῆς Πλατείας Καρρουζέλ.

Αἱ μεγαλοπρεπεῖς ἀρχιτεκτονικαὶ γραμμαὶ τοῦ Κεραμεικοῦ, προσκίπτουσαι γραμμικῶς ἐπὶ τοῦ ἀνεφελου οὐρανοῦ, ἐσχηματίζον ὄραϊον βάθος εἰς τὴν εἰκόνα τῶν κινουμένων ἐκείνων ομάδων, αἰτινες, τὸ ἕν τάγμα κατόπι τοῦ ἄλλου, παρήλαυον καὶ ἐξετίσσαντο ἐπὶ τῆς εὐρυτάτης Πλατείας. Τὸ πεζικὸν καὶ τὸ ἵππικόν, ὑπὸ τὰ προστάγματα τῶν ἀξιωμακῶν των, ἐξετέλουν διαφόρους ἐλιγμούς, ἐνῶ ἐκυμάτιζαν τὰ λοφία, καὶ ἔλαμπον τὰ κράνη, καὶ ἐξήστραπτον αἱ λόγχαι καὶ ἐπαϊάνιζεν ἡ μουσικὴ.

Κατόπι τὰ παλαιὰ τάγματα ἔπαυσαν τὰ γυμνασῖα των καὶ ἐστάθην ἀκίνητα· ὁμοίως εἰσῆγσαν καὶ τὰ ὄργανα. Τότε,

στρατιωτικὸν ἐμβατήριον, ἀνακρουόμενον ὑπὸ ἄλλων ὀργάνων, ἠκούσθη μακρόθεν. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸ ἐμβατήριον ἐγένετο πλέον εὐδιάκριτον, καὶ μετ'

«Στρατιῶται τῆς φρουρᾶς μου! ἰδοὺ τὰ τέκνα σας.» (Σελ. 217, στήλ. γ')

ὀλίγον, ὑπὸ τὴν θριαμβευτικὴν ἀψίδα τοῦ Καρρουζέλ, τὴν ὁποῖαν τότε ἀκόμη ἐπέστερον οἱ Ἴπποι τοῦ Ἁγίου Μάρκου τῆς Βενετίας, ἐπεράνη σῶμα ἀποτελούμενον ἐκ μικρῶν στρατιωτῶν, φερόντων στολὰς πράσινας με κίτρινα σειράδια, ὁ μεγαλύτερος τῶν ὁποίων δὲν ἦτο ἀκόμη δωδεκαετής.

Με βῆμα σταθερὸν καὶ κανονικόν, ὅσον καὶ τὸ τῶν παλαιῶν στρατιωτῶν, προσῆλθον καὶ παρατάχθησαν ἀπέναντι

τῶν στρατιωτῶν τῆς φρουρᾶς, οἱ ὁποῖοι κατελήφθησαν ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ ἀπορίας ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ὀκτακχιλίων ἐκείνων κομψῶν στρατιωτικῶν, προχωρούντων κανονικῶς,

με τὸ βλέμμα εὐθύ, με τὸ παράστημα ἀφογόν, με τὴν μικρὰν σπάθην παρὰ τὸ πλευρὸν καὶ τὸ ἀνάλογον πρὸς τὸ ἀνάστημά των τυφέκιον ἐπὶ τοῦ ὄμου.

Ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος ἐξετέλεσαν με μεγάλην εὐχέρειαν καὶ δεξιότητα ὅλας τὰς κινήσεις καίτους χειρισμούς, οἱ ὁποῖοι τοῖς διετάχθησαν.

Οἱ παλαιάμαχοι, οἱ ἀρχαῖοι ἐκείνοι στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι εἶχον περιέλθῃ ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ εἰσερχόμενοι θριαμβευτικῶς εἰς τὰς πρωτεύουσας τῆς, εἶχον κατὰ τὴν τάξιν τοὺς βαθμούς καὶ τὰ παράσημά των,

παρηκολούθουν μετὰ τοῦ ζωηροτέρου ἐνδιαφέροντος τὰ γυμνασῖα τῶν μικροσκοπικῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι βεβαίως θάναδεικνύοντο ἀντάξιοι αὐτῶν διάδοχοι!

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀρίπτευσε καὶ ἐπροχώρησε μετὰ τῶν δύο στρατευμάτων. Κατόπι, στραφείς πρὸς τοὺς ἀρχαίους στρατιώτας, τοῖς εἶπε δια φωνῆς ἰσχυρᾶς:

— Στρατιῶται τῆς φρουρᾶς μου! ἰδοὺ τὰ τέκνα σας. Παρὰ τὸ πλευρὸν σας πολεμοῦντες οἱ πατέρες των, ἀπέθανον

Σεις θα τους αναπληρώσετε! 'Εν ὑμῖν θα εῦρον τὰ ὄρφανα παράδειγμα συγκρότησι καὶ στήριγμα! Ἐστὲ κηδεμόνες τῶν! Μιμώμενοι ὑμᾶς, θὰ γίνουεν γενναῖοι ἀκούοντες τὰς συμβουλίας σας, θὰ γίνουεν καλοὶ στρατιώται. Ὁ ἐμπιστευθεὶς εἰς αὐτοὺς τὴν φρονήσιν τοῦ υἱοῦ μου, ὅπως εἰς σὰς ἐνεπιστεῦθην τὴν ἰδικὴν μου. Μὲ αὐτοὺς δὲν θὰ φοβοῦμαι δι' ἐκείνον, ὅπως μὲ σὰς δὲν φοβοῦμαι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. Σὰς ζητῶ ὑπὲρ τῶν παιδίων τούτων ἀγάπην καὶ προστασίαν!

Κατόπι, στραφεὶς πρὸς τοὺς Παῖδας: — Παιδιά μου, σὰς ἐπιφορτίξω μὲ καθήκον βαρὺ καὶ δυσχερές, κατατάσσων ὑμᾶς εἰς τὴν Αὐτοκρατορικὴν Φρουράν. Ἄλλ' ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι μίαν ἡμέραν ὅλοι θὰ εἰπουν: Τὰ παιδιά αὐτὰ ἐδείχθησαν ἀξία τῶν πατέρων τῶν! Παῖδες τῆς Φρουρᾶς! Ἀπὸ σήμερον εἰσθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης!

— Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ! Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης! ἀνερώνησαν ἐνθουσιᾶσθε οἱ Παῖδες καὶ οἱ Στρατιῶται τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς.

— Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ! Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης! ἐπανελάθον οἱ ἀπειροπαλήθει θεαταὶ τῆς ἐπιθεωρήσεως.

— Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ! Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης!

Ταῦτα ἀναφώνει μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ὁ Ἐκτωρ, ὁ ὁποῖος ἀπετέλει μέρος τῆς ἐρίπτου ἀκολουθίας τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὁ ἵππος τοῦ Ἀκολουθοῦ ἦτο ὡραιότατος καὶ τον διηύθυνα μετὰ θαυμαστῆς δεξιότητος.

Μεταξὺ τῶν παλαιμάχων, διεκρίνετο προπάντων ὁ Βλάσιος Λεφέβρ, γηραιὸς στρατιώτης μὲ χαλκοχρῶους παρείας καὶ μὲ μίαν μεγάλην οὐλήν κατὰ μήκος τοῦ προσώπου. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκύτταζαν διαρκῶς ἕνα ἐκ τῶν Παίδων τῆς Φρουρᾶς, ἰστάμενον ἀκριβῶς ἀπέναντι του, ὁ ὁποῖος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῶ ἀπέστελλε τροφερὸν μειδιάμα, ἀναλαμβάνων ἀμέσως τὸ σοβαρὸν παράστημα, τὸ ἀρμόζον εἰς ἀληθῆ στρατιώτην.

Ὀλίγα ἔτη πρότερον, ὁ Βλάσιος Λεφέβρ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἤδη γρεναδιέρους τῆς φρουρᾶς, ἔλαβε μίαν ἐπιστολὴν ἀναγγέλλουσαν ὅτι ὁ ἀδελφὸς του εἶχεν ἀποθάνῃ πρὸ ὀλίγου, ἀφῆσας εἰς αὐτὸν ἀντιπᾶσης ἄλλων κληρονομίας, ἐν παιδίον πενταετῆς ἢ ἑξαετῆς. Τί νὰ τὸ κάμῃ παιδίον τῷ μικρὸν, ἀνθρωπος μὴ ἔχων ἄλλο εἰσόδημα ἐκτὸς τοῦ γλίσχρου μισθοῦ του; Βεβαίως μίαν ἡμέραν τὸ παιδίον θὰ ἐγένετο καλὸς στρατιώτης. Ἄλλ' ἐχρειάζετο καιρὸς... Ἐν τῷ μεταξύ ποῖος θἀνελάμβανε τὰ ἐξοδά του;

Ὁ Βλάσιος Λεφέβρ εῦρε τότε τὸν καλλίτερον καλλιγράφον τοῦ συντάγματός του καὶ τὴν ὑπηγόρευσε τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν:

«Μεγαλειότατε,

«Ὁ Βλάσιος Λεφέβρ, στρατιώτης τοῦ τρίτου λόχου τοῦ δευτέρου τάγματος τῶν Γρεναδιέρων τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς, τὸν ὁποῖον ἰδιωτικῶς ἐπαραιομοφορήσατε εἰς τὴν Ἀουσπερλίτσην, λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ σας ἀναγγείλῃ ὅτι, κληρονομήσας ἕνα μικρὸν ἀνεψιὸν, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει κανένα ἄλλον προστάτην, δὲν ἤξευρε τί νὰ τον κάμῃ, τώρα ποῦ θὰ φύγῃ διὰ τὸν πόλεμον! Μίαν ἡμέραν θὰ γίνῃ χωρὶς ἄλλο περιφῆμος στρατιώτης. Ἀλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ μάθῃ γράμματα ἅ τοῦ ἦτο, ἃν ἔμενον ἀγράμματός! Δι' αὐτὸ λοιπὸν, σὰς παρακαλῶ, Μεγαλειότατε, νὰ βάλετε τὸν μικρὸν μου Ἰωσήφ εἰς κανένα σχολεῖον, διὰ νὰ μάθῃ, ὅτι ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ τον διδάξω. Ὅσῳ διὰ τὰ ἄλλα, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τον διδάξω νὰ πολεμῇ γενναίως ὑπὲρ τοῦ Αὐτοκράτορος του, καὶ σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ περάσῃ καὶ τὸν διδάσκαλόν του!

« Συγχωρησάτέ με, Μεγαλειότατε, ποῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑπογράψω τὴν παρούσαν παρὰ μὲ ἕνα σταυρὸν. Ἐννοεῖτε τὸν λόγον... Ἀλλὰ ἔτσι ὑπέγραψα καὶ τὸν ὄρκον ποῦ ἔδωσα ὡς στρατιώτης, καὶ μου φαίνεται ὅτι καλὰ τὸν ἐτήρησα ἐως τῶρα! »

Ἡ ἀναφορά αὕτη ἐπεδόθη πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα διὰ τοῦ Διοικητοῦ. Ὁ Αὐτοκράτωρ εἰσήκουσε τὴν αἰτήσιν τοῦ πιστοῦ στρατιώτου καὶ εἰσήγαγε τὸν μικρὸν Ἰωσήφ εἰς ἕν προκαρασκευαστικὸν Σχολεῖον, κατόπι δὲ τὸν κατέταξεν εἰς τὸ ἀρτισύστατον σῶμα τῶν Παίδων τῆς Φρουρᾶς ἱδού δὲ πῶς θεῖος καὶ ἀνεψιδὸς εὐρέθησαν ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, κατὰ τὸ ὄρατον ἐκεῖνο ἀπομεσημέριον τοῦ Αὐγούστου, χαίροντες, ναύοντες καὶ μειδιῶντες πρὸς ἀλλήλους.

Καὶ ἐν ἄλλο πρῶσωπον, μάλισ ἀνεγνωρισθὲν ὑπὸ τοῦ φίλου μὰς Ἐκτωρος, ἔτυχε τῶν αὐτῶν ἐνδείξεων συμπαιθείας.

Ἦτο ὁ Περόλλη, Περόλλη, ὁ ζυλοπόδαρος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ Ναπολεόντειον Λύκειον εἶχε μετατεθῆ ὡς λοχίας γυμναστής εἰς τὸ σῶμα τῶν Παίδων τῆς Φρουρᾶς. Ὁ Ἐκτωρ, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε χάσῃ ἀφότου ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ Λυκείου, ἐπανέβλεπε μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως τὸ ἠλιοκάεδ πρόσωπον καὶ τὸν φαιδρὸν μύστακα τοῦ ἀρχαίου στρατιώτου. Μὲ τί χαράν, μὲ τί υπερηφάνειαν ἐστέκετο ἐκεῖ! καὶ πῶς προέτασσε τὰ στήθη, διὰ νὰ φαίνεται καλλίτερα ὁ σταυρὸς τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς!

Ἀμα ἐτελείωσεν ἡ ἐπιθεώρησις καὶ ὁ Ἐκτωρ ἔμεινον ἐλεύθερος, ἔσπευσε νὰ εὐρῇ τὸν γηραῖον λοχίαν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀδείαν νὰ μείνῃ εἰς Παρισίους ὅλην τὴν ἡμέραν, μέχρι τῆς ἐπιούσης, ὅτε θὰ ἐπέστρεφεν εἰς Βεροῦλλίαν πρὸς συνάντησιν τῶν νεαρῶν μαθητῶν του.

— Περόλλη! καλέ μου, ἀγαπητέ μου Περόλλη! ἐφώνησε τὸ παιδίον, ἄμα τὸν εὗρεν, ὅχι μὲ πολλὴν δυσκολίαν, διότι ὡς ἐκ τοῦ πλήθους, τὸ ὅποιον εἶχε κατακλύσῃ τὴν πλατείαν, δὲν ἦτο εὐκολὸν νὰ ἐξέλθῃ κανεὶς ἐκεῖθεν ἀμέσως.

— Ἄν ἡ Αὐτοκρατορικὴ σου Ἐξοχότης μοῦ ἔκαμνε τὴν χάριν νὰ με ἀφήσῃ ὀλίγον νὰναπνεύσω! εἶπεν ὁ Περόλλη, προσπαθὼν νὰπελευθερωθῇ ἀπὸ τὰς χειρὰς τοῦ Ἀκολουθοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐσφιγγεν ἐπὶ τοῦ στήθους του μὲ ὄλην τὴν δύναμιν.

— Ἐφύγατε λοιπὸν ἀπὸ τὸ Ναπολεόντειον Λύκειον;

— Καθὼς βλέπει ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης!

— Ἐλάτε! Ὄψαστε ἐπὶ τέλους τὰ ἀστεῖα; Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ με λέτε Ἄλθαν, ὅπως ἄλλοτε;

— Ἄλθαν! πῶς; μόνον Ἄλθας;...

Δύο ἔτη τώρα εἰσθε εἰς τὸ καλὰ Ἄκολουθος, καὶ δὲν ἐγένετε ἀκόμη τίποτε, ἐνῶ τόσο ἄλλοι ἔγιναν καὶ δοῦκες καὶ πρίγκιπες καὶ στρατάρχαι;

— Βλέπω ὅτι ἐξακολουθεῖτε, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ γελῶν, ἐξακολουθεῖτε νὰ μισήτε τοὺς τίτλους κ' ἐκείνους ποῦ τοὺς ἔχουν!

— Μὰ πῆτέ μου, σὰς παρακαλῶ! αὐτοὶ ποῦ τοὺς ἔχουν εἶνε τάχα καλλίτεροι ἀπὸ τὸν Περόλλη; ὁ Μυρᾶ, βασιλεὺς! ἤμουσι κοντὰ του εἰς τὴν μάχην τῆς Ἀρκόλης;— ὁ Νεῦ, πρίγκιψ! ἐπολέμησα μαζί του εἰς τὸν Μαρέγκον!— ὁ Μπεσεσιέρ, δοῦξ! ποῦ ἔσωσα τὴ ζωὴ ἐστὴν Ἀουσπερλίτσῃ!— ὁ Δυρόκ, ζωγὰς... δὲν ξεύρω τί εἰς τὸ καλὰ! τὸν ἐξέσωσα μέσα ἀπὸ τοὺς ἄμμιους τῆς ἐρήμου!

— Καὶ ὁ κακομοῖρος ὁ Περόλλη; τί σου εἶνε; Λοχίας καὶ μόνον λοχίας! τίποτε περισσότερο! Ἐ, βέβαια, τὸ ξεύρω! μὲ τὸ ξύλινο πῶδι δὲν μποροῦσα νὰνέβω ὅσῳ γρήγορα ἀνέβηκαν οἱ ἄλλοι!

— Ἰσως, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ πονηρῶς, θὰ ἦσθε πλέον συγκαταβατικὸς πρὸς αὐτοὺς ποῦ ἔχουν τίτλους καὶ ἀξιώματα, ἂν εἶχατε καὶ σεῖς... Καὶ ἐμειδιάσε.

— Πιθανόν! ἀπήντησεν ὁ γηραῖος λοχίας καὶ μὰ τὸ Θεό, καλλίτερα ποῦ ἦλθε ἔτσι τὸ πρᾶγμα! Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν ἄλλαξα γνώμην ἀπὸ συμφέρον, ὅπως ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, ποῦ ἠμποροῦσα, ἂν ἠθέλατε, νὰ σας πῶ καὶ τὰ ὀνόματά του.

— Κ' ἐμένα κανένα συμφέρον δὲν θὰ με κάμῃ νὰ μὴ ἀγαπῶ καὶ νὰ μὴ λατρεύω αἰώνιος τὸν Αὐτοκράτορα! ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ. Καὶ ἂν γίνω κ' ἐγὼ καμμιά φορά, «πρίγκιψ ἀληθινός» καθὼς ἔλεγεν ἡ Βαβέττα, τῷ μὲ καλλίτερον!

(Ἐπειτα συνέχισεν)
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βιβλιᾶς Ἀποσπ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΑΤΡΑΧΑΚΙ ΚΑΙ ΦΕΙΔΙ

Μία φορά κ' ἕναν καιρὸ
Ἔνα φεῖδι φοβερο
Ἔπιας ἅπ' τὸ ποδαράκι
Ἔνα νέο βτραχακί.

Μέσ' εἰς τὸ δάκρυ βουτηχτό,
—Μὴ μὲ φῆς, φωνάζ' αὐτό.
«Καλοκύτταξέ με, φεῖδι,
«Ποῦ 'μαι σάν μικρὸ καρδί.

«Καὶ γιὰ σένα οὔτε μιὰ
«Δὲν θὰ γίνω μπουκουνιά
«Γύρευε λιγάκι, κ' ἄλλο
«Ζῶ βρισκεις πιὸ μεγάλο.»

Πλὴν τὸ φεῖδι μ' ἄλα αὐτὰ
Ἄπονα τοῦ ἀπαντᾶ:
«Κάλλιο πέντε καὶ ἐπὶ χέρι,
«Παρὰ δέκα καὶ καρτέρει.»
ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ (Πολωνικὸν διήγημα)

Εἶχε γεννηθῆ ἀδύνατος, ραχητικὸς, ἐπιμοθᾶντος. Ἡ μητέρα του ἐκινδύνευσε ὅταν τὸν ἐγέννησε, καὶ κανεὶς δὲν ἐπίστευε πῶς θὰ ζῶσε κ' ἐκείνη καὶ τὸ παιδί.

Μία γειτόνισσα ἐπήγε κ' ἐφώνασε τὸν παπᾶ, καὶ μία ἄλλη ἀναφε ἕνα κερί διπλά ἐπὶ κρεβάτι.

— Καὶ τὸ παιδί; Πρέπει νὰ τὸ βαφτίσωμε! ποῦ ξερεῖς ἂν θὰ τὸ προφθάσῃ ὁ παπᾶς.

Καὶ τὸ πέρνει τὸ σχεδὸν ἄψυχο σωματάκι, τὸ βουτᾶ σὲ μιὰ λεκάνη νερό καὶ φωνάζει:

— Βαπτίζεται ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ— Ἰωάννης—εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ ἴγιο λάδι τῆς Παναγίας, τὸ μυρώνει καὶ ἔπειτα ἠσυχη λέγει:

— Τώρα μπορεῖς νὰ γυρίσῃς ὀπίσω ἐπὶ τὸν οὐρανὸν, χριστιανὸς καὶ σωσμένος. Ἄλλο ὁ χριστιανὸς ὅχι μόνον δὲν εἶχε τὴν διάθεσιν, ὡς φαίνεται, νὰ γυρίσῃ ὀπίσω ἐπὶ τὸν οὐρανὸν καὶ ν' ἀφήσῃ τὸ ραχητικὸν τοῦ σωματάκι μὲς' ἐπὶ τῷ χῶμα, ἀλλὰ καὶ ἤρχισε νὰ κουνῇ τὰ ποδαράκια του καὶ νὰ κλαίῃ κάποτε-κάποτε τόσο λυπητέρᾳ, ὥστε ἡ γυνὴ του νὰ λέη:

— Ἄκου το πῶς μικοῦλίζει σάν γατίτσα!

Ὁ παπᾶς ἦλθεν, ἐδιότασε τὰς εὐχὰς του καὶ ἔφυγε.

Ἡ λεγὴ ἐκαλλιτέρευσε. Ὑστερα ἀπὸ δέκα ἡμέρας ἐσηκώθηκα. Τὸ μικρὸ ἐμειλάωνε καὶ ἐμικαούλιζε ὁλοένα ἀδύνατο

πάντα, κατὰμαυρο ἀπὸ τὸν ἥλιο, μὲ κοιλιὰ φουσκωτή, μὲ μάγουλα βαθυλωμένα. Τὰ μαλλιά του πολὺ ξανθὰ ἐπίπταν ἐπάνω εἰς τὰ μάτια του, μάτια ζωηρά, ὄρατα, ποῦ λὲς κ' ἐπλανῶντο ἀνευρόπια εἰς τὸ κενόν.

Τὸν χειμῶνα ἐκρύβετο πίσω ἀπὸ τὸ σοφᾶ, καὶ ἐκεῖ ἐκλαῖε ἀπὸ τὸ κρῦμα καὶ ἀπὸ τὴν πείνα, ὅταν ἡ μητέρα του δὲν εἶχε τί νὰ τοῦ δώσῃ νὰ φάγῃ. Τὸ καλοκαῖρι ἐγύριζε ἐπὶ τοὺς δρόμους μόνον μὲ μιὰ φέβα ἐπὶ τὸ κεφάλι καὶ μὲ μιὰ πουκαμισά δεμένη ἐπὶ τὴν μέση.

Ἡ μητέρα του, πτωχὴ ξενοδολεῦτρα ποῦ ζῶσε μεροδοξί, τὸν ἀγαποῦσεν, ἴσως μὲ ἰδιαιτέρων τρόπων, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔδερνε. Ὅτιῳ χρόνῳ τώρα, ἔδωθησεν τοὺς βοσκούς ἐπὶ τὸν κάμπο, καὶ ἄμα δὲν εἶχε τί νὰ φάγῃ ἐπὶ τὸ σπίτι, ἐπῆγαίε ἐπὶ τὸ δάσος καὶ ἐτρωγε χορτά. Πῶς δὲν τὸν ἔφαγαν οἱ λύκοι! Ὁ Θεὸς εἰξεύρει. Ἦταν δειλὸ παιδί, καὶ ὅπως ἄλα τὰ παιδιά τῆς Πολωνίας, ἄμα ὀμιλοῦσαν οἱ μεγάλοι, ἔβαζε τὴ γροθιά του ἐπὶ τὸ στόμα. Κανεὶς δὲν ἐσυλλογιζέτο πῶς θὰ μεγάλωνε, καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερο τὴν θὰ τὸν ἔκαρνε ἡ μητέρα του. Δὲν ἦτο ἄξιος γιὰ τίποτε καὶ ἕνα μόνον εἶχε καλὸ: μιὰ κλισί μεγάλη διὰ τὴ μουσικὴ. Παντοῦ τὴν ἠσθάνετο. Καὶ ὅταν ἐμεγάλωσε κάπως, ἄλλο δὲν ἐσυλλογιζέτο παρὰ τὴν μουσικὴν, μόνον τὴν μουσικὴν.

Τὸν ἐστελναν ἐπὶ τὸ δάσος διὰ νὰ φέρῃ πίσω τὰ ζῶα, ἢ μὲ κανένα πανέρι διὰ νὰ συναξῇ βελανιδιά ἐκεῖνος ἐγύριζε μόνος του, ἢ μὲ τὸ πανέρι ἄδειο.

— Μητερίτσα μου, πῶς ἐβοῦλιζε τὸ δάσος!
— Τώρα θενα βοήθησῃ καὶ ἡ ράχι σου! καὶ τὸν ἔδερνε μὲ κάποιον ρυθμὸν μουσικόν... Τὸ φτωγὸ ἐστέναξεν, ὑπέσχετο νὰ μὴ τὸ ξανακάνῃ, —καὶ μόνον ἐσυλλογιζέτο τοὺς ἦχους ποῦ ἤκουσε ἐπὶ τὸ δάσος...

— Τὴν ἡμέρα δὲν τάφινε ἀπὸ τὸ χέρι του, μὲ ὄλο τὸ ξύλο ποῦ ἐτρωγε. Ἦταν ἡ φύσις του τέτοια!

— Τῶρα θενα βοήθησῃ καὶ ἡ ράχι σου! καὶ τὸν ἔδερνε μὲ κάποιον ρυθμὸν μουσικόν... Τὸ φτωγὸ ἐστέναξεν, ὑπέσχετο νὰ μὴ τὸ ξανακάνῃ, —καὶ μόνον ἐσυλλογιζέτο τοὺς ἦχους ποῦ ἤκουσε ἐπὶ τὸ δάσος...

Τὴν νύκτα πάλι ἤκουε ὅλες τὰς φωνὰς ποῦ ἤρχοντο ἀπὸ τὸ χωριὸν καὶ τοῦ ἐφαίνετο πῶς ὄλο τὸ χωριὸν ἐτραγουδοῦσε... Ὅταν τὸν ἐστελναν νὰ ρίψῃ λίγες κοπρίες ἐπὶ τὸ χωράφι, ἐστέκετο νὰκούσῃ τὴν ἀέρα ποῦ ἐσφύριζε ἀνάμεσα ἐπὶ τὰ δόντια τοῦ σκαλιστηριοῦ του. Μὰ ὁ ἐπιστάτης τοῦ ἔπερνε τὸ σκαλιστήρι καὶ τοῦ τες ἐβρεγε γιὰ ἐνθύμησι. Ἔτσι ὁ κόσμος ὄλος τὸν ἔλεγε:

— Γιάννης ὁ μουσικὸς!

Τὴν ἀνοίξῃ ἔφαιγεν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἐτρωγε ἐπὶ τὴν ὄχθη τοῦ μικροῦ ποταμοῦ τὴν νύκτα ὅσῳ ἤκουε τοὺς γρύλλους καὶ τοὺς πετεινοὺς νὰ ξεφωνοῦν δὲν ἔκλειε μάτι, καὶ ὁ Θεὸς ξερεῖ τί ἀρμονία εὐρι-

σκεν εἰς ὄλους αὐτοὺς τοὺς ἦχους! Ἦταν ἐκκλησία δὲν τὸν ἔπερνε ἡ μητέρα του, γιὰτί ὅταν οἱ ψάλτες ἀρχίζαν τὴν μελωδικὴν μουσικὴν τούς, τὰ μάτια του ἐβόλωναν, ἐδάκρυζαν, σάν νὰ εὐρίσκετο σὲ ἄλλους κόσμους. Ὁ ἀστυφύλακος ποῦ ἐφύλαγε τὴν νύκτα, ἐβλεπε τὸ ἄσπερο πουκαμισάκι τοῦ Γιάννη νὰ πλησιάζῃ σὲ μιὰ δημοσία αἰθουσα χοροῦ. Δὲν πῆγαίε βέβαια γιὰ νὰ χορεύσῃ ἐκολλοῦσε μόνον τὸ αὐτάκι τοῦ ἐπὶ τὴν χαρμάδα τῆς πόρτας καὶ ἤκουε τὸ τραγοῦδι τοῦ βιολιοῦ καὶ τὸ μονότονον ἀκομπανιὰ μὲ τὸ τοῦ κοντραμπάσου. Τὰ παρὰθῦρα κατὰφωτα, καὶ ἡ αἰθουσα ὅλη ἐστέναζε ἀπὸ τὸ βάρος τῶν χορευτῶν. Ὁ Γιάννης ἤκουε, ἤκουε ἀχόρταγα!

Τί θάδινε νὰ εἶχε ἕνα βιολάκι κ' ἐκεῖνος μὲ τέτοια ὡραία φωνή. Ἄχ νὰ μπορούσε νὰ τόπιανε ἔστω καὶ μιὰ φορά ἐπὶ τὸ χέρι του, ἀλλὰ δὲν τοῦ το ἐπέτρεπαν! μόνον ν' ἀκούη μπορούσε, ὡς ποῦ ὁ ἀστυφύλακος τὸν ἔδιωχνε.

— Πῆγαίε ἐπὶ τὸ σπίτι σας, διαβολάκι!

Ἐφαιγε τρέχοντας κ' ἐπὶ τὸ σκοτὸς τῆς φωνῆ τοῦ βιολιοῦ τὴν ἀκολουθοῦσε κατα πόδας. Ἦταν εορτὴ γιὰ κείνον ὅταν ἤκουε μουσικὴ ἐπὶ τοὺς γάμους καὶ ἐπὶ τὴν ἐκκλησία. Καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσιν αὐτή, ἐκρύβετο πίσω ἐπὶ τὸ σοφᾶ ὡρες καὶ ὡρες, χωρὶς νὰ μιλή, μὲ τὰ μάτια γυαλιστά-γυαλιστά, σάν τῆς γάτας.

Ἐφτιόξε μόνος του ἕνα βιολί μ' ἕνα κομμάτι ξύλο καὶ μὲ μιὰ χορδή, μὰ δὲν ἤθελε νὰ παίξῃ τόσον καλὰ, ὅπως τὸ ἄλλο ποῦ ἤκουσε ἐπὶ τὸ χορᾶ. Καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν τάφινε ἀπὸ τὸ χέρι του, μὲ ὄλο τὸ ξύλο ποῦ ἐτρωγε. Ἦταν ἡ φύσις του τέτοια!

Ἀδυνατίξε ἕμερα μὲ τὴν ἡμέρα πῶς πολὺ. Τὰ μαλλιά του ἐπέφταν, τὰ μάτια ἀνοιγαν πῶς πολὺ, ἐγέμιζαν δάκρυα, τὰ μάγουλά του καὶ τὸ στήθος του ἐθαύλωναν. Δὲν ἐμοιαζε μὲ τὰ ἄλλα παιδιά ἐμοιαζε πῶς πολὺ μὲ τὸ βιολί του ποῦ μάλισ ἤκουετο... Ἐπειτα τὸν ἐθέριζε καὶ ἡ πείνα πῶς δὲν εἶχεν ὀλίγω ψωμί; ἔξουσε ἐπὶ τὸ δάσος μὲ χορτά, καὶ μὲ τὴ δίφα νὰ ἀποκτήσῃ βιολί ἀληθινὸ!

Ἡ δίφα αὕτη δὲν τοῦ βγήκε σὲ καλό.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἐξοχικοῦ μεγάρου εἶχε ἕνα βιολί, βιολί ἀληθινὸν. Κάποτε τὸ βράδυ ἐπαίξε διὰ νὰ διασκεδάσῃ. Κάποτε ὁ Γιάννης ἐτύπωνε ἐπὶ τὸ μαγαρεῖο καὶ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματιοῦ τοῦ ὑπηρέτη ἐβλεπε τὸ βιολί κρεμασμένον ἐπὶ τὸ τοῦχο... Νὰ μπορούσε νὰ τόπιανε μιὰ φορά ἐπὶ τὰ χέρια, νὰ τὸ παίξῃ! Καὶ μὲ τὴν σκέψιν αὕτη ἐπηδοῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰ του.

Ἔνα βράδυ, κανεὶς ἐπὶ τὸ μαγαρεῖο. Οἱ κύριοι ἐλείπαν σὲ ταξιδί καὶ ὁ ὑπηρέτης ἦταν ἐπὶ τὴν ἄλλην ἀκρην τοῦ

μαγάρου. Το φεγγάρι γεμάτο εφώτιζε από το παράθυρο το δωμάτιο του ύπνου και εζωγράφιζε αντίκρυ ένα μεγάλο τετράγωνο. Το τετράγωνο αυτό όσο έγερνε το φεγγάρι ανέβαινε μέσα 'στὸ δωμάτιο και έφθασε να έχη κατά μυσθῆς τὸ ἀληθινὸ βιολετί. Το βιολετί έγυάλυζε, έγυάλυζε πολύ, και ὁ Γιάννης δὲν μπορούσε να το κοιτάξῃ. Έκρέμουνταν εκεί σαν ἄστρο. Τί ὠραίων! τί φανταστικὸν θέαμα! Ὁ Γιάννης ἔβλεπεν δλοένα με ἐπιθυμίαν. . . Καὶ μιὰ ὁ φόβος τὸν ἔσταματούσε, και μιὰ ἢ ἐπιθυμία τὸν ἔσπρωχνεν ἔμπροσθεν.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

29 Ιουνίου.

Αἱ τὴν σημερινὴν ἡμέραν δυσκόλως θά λησημονῆσω. Μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας μας, τὰς γλυκυτέρας... Συμμερίζομαι καθολοκληρίαν τὴν μεγάλην και δικαίαν χαρὰν τῆς Διαπλάσεως, εὐτυχούς, ὑπερῆρανοῦ, θριαμβεύουσῃς ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἄκρον.

Ἦδη, ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν, ἡ Διάπλασις εἶχε λάβῃ μιαν ἐπιστολὴν παρὰ τῆς ἐν Πάτραις ἀγαπητῆς αὐτῆς φίλης και συνδρομητριάς Χριστίνας Α. Δεσούλα. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο πένθιμος, διότι δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ἀφότου ἡ Δεσούλα εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ τὸν πατέρα της. . . Ἀλλὰ πόσον εὐχάριστον τὸ ἀγγελμα, πόσον χαρμύδινον ἡ εἰδησις, ἡ πλαισιουμένη ἀπὸ τὰς πλατείας ἐκείνας μαύρας γραμμᾶς!..

Πρόκειται περὶ τοῦ πεντακοσιοδράχμου Παπαγιαννίνου Βραβείου, τοῦ κατ' ἔτος ἀπονειμμένου εἰς τὴν καλλιτέραν μαθήτριαν τῆς ἀνωτάτης τάξεως τοῦ ἐν Πάτραις Ἀρσακείου. Ἰδοὺ με πόσον ἀφέλειαν τὰ λέγει ἡ Χριστίνα Δεσούλα:

«Ὁ Διαγωνισμὸς ἔγεινε μεταξύ πέντε μαθητριῶν, εἴ ὦν αἱ τρεῖς ἦσαν συνδρομητρίαι σου, δηλαδὴ ἡ Αἰκατερίνη Τσεκούρα, ἡ Βασιλικὴ Σταμάτη και ἐγώ. Ἐπειδὴ ἐπῆλθε ἰσότης μεταξύ τῆς Σταμάτη και ἐμοῦ, ὁ διαγωνισμὸς, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀγωνοθέτου, ἐπανελήφθη, ὄχι πλέον μεταξύ ὄλων, ἀλλὰ μεταξύ ἡμῶν τῶν δύο. Ἀλλὰ και πάλιν ἐπῆλθεν ἰσότης, οὕτω δὲ ἀπεφασίσθη νὰ διαχωσθῇ τὸ βραβεῖον μεταξύ τῆς Σταμάτη και ἐμοῦ. . . . Χθὲς λοιπὸν (29 Ιουνίου) ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν και ἀπειρου κόσμου ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ. Δύνασαι λοιπὸν, ἀγαπητῆ μου, νὰ φαντασθῆς ὁποῖαν χαρὰν αἰσθάνομαι και μεθ' ὁποῖας χαρᾶς σοὶ γράφω.»

Ἀλλὰ και ἡ Δεσούλα δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν χαρὰν τῆς Διαπλάσεως, ὅταν ἔμαθεν ὅτι δύο ἀγαπηταὶ της φίλαι ἔτυχον βραβείου τόσοσ περιφανούς. Ἐσπευσε νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἐπιστολὴν εἰς ὄλους μας ἐν ἀκρατήτῳ ἐνθουσιασμῷ, και ἠκούσθη λέγουσα:

— Αἱ Πατριναὶ φίλαι μου μ' ἐτίμησαν και με ἱκανοποίησαν με τὸ παραπάνω. Τώρα νὰ ἰδοῦμεν και τὰς Ἀθηναίας... Τὴν Κυριακὴν θάπονεμηθῆ εἰς τὸ ἐδῶ Ἀρσακεῖον τὸ Ράλλειον. . .

Μανθάνω ὅτι και δι' αὐτὸ συναγωνίζονται συνδρομητρίαι μου.... Τί χαρὰ!

Και ἔφθασεν ἡ Κυριακὴ. Αἱ αἰθούσαι τοῦ Ἀρσακείου στολισμέναι ἑορτασίμως και πλήρεις κόσμου ἐκλεκτοῦ... Ἐπιστρέφω ἀπὸ τὴν ἀλησημονῆτον τελετήν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἠτύχησα νὰ παρευρεθῶ.

Μετὰ τὸν λόγον τοῦ κ. Μπότσης, ἐκ. Πρωθυπουργός ἐσχίσε τὸν φάκελλον τοῦ βραβευθέντος θέματος και ἀνέγνωσε τὸ ὄνομα:

— Μαρία Παυλάκη!

Χειροκροτήματα ἄπειρα. Ὑποθέτω, ὅτι τὰ ζωηρότερα ἦσαν τὰ ἰδικά μου... Ἐγνώριζα τὸ ὄνομα τῆς βραβευομένης. Εἶνε και αὐτὴ ἀγαπητὴ φίλη και συνδρομητρία τῆς Διαπλάσεως. Ὁ θρίαμβος τέλειος!

Καὶ ὅμως ἔχει και συνέχειαν: Ἐκ τῶν 11 ἀριστεύουσῶν μαθητριῶν τῆς ἀνωτάτης τάξεως τοῦ Διδασκαλείου, τὰ τρία τέταρτα εἶνε συνδρομητρίαι τῆς Διαπλάσεως. Καὶ ἂν δὲν ἐβραβεύετο ἡ Μαρία Παυλάκη, ποῖα θά ἔβραβεύετο; Μία φίλη μας πάλιν: ἡ Ἄννα Φραγκίσκου. Καὶ ἐπειδὴ ἡ διαφορὰ μεταξύ τῆς πρώτης και τῆς δευτέρας εἰς ἓνα Διαγωνισμὸν εἶνε ἐλαχίστη, δικαίως συνεχάρησαν ὄλοι και αὐτὴν μετὰ τοῦ ἰδίου ἐνθουσιασμοῦ. Ἐνομίμως, ὅτι κ' ἐδῶ τὸ χιλιοδράχμιον Ράλλειον ἔδεχάσθη μετὰ τῶν δύο.

Ἐπιστρέφας ἐθλίψα τὴν χεῖρα τῆς Διαπλάσεως. Οὐδέποτε συνεχάρη μετὰ μεγαλητέρας ζωηρότητος και συγκινήσεως μητέρα θριαμβεύουσα διὰ τοῦ θριάμβου τῶν τέκνων της. . . ὦ, ἔχει δίκαιον νὰ κευχάται και νὰ ὑπερηφανεύεται ἡ Διάπλασις! Τὰ ἀνώτερα βραβεῖα τὰ ὁποῖα δύναται νὰ λάβῃ ἡ ἐν Ἑλλάδι γυνὴ, τὰ ἡμισθῆτησαν και τὰ ἔλαβον φέτος αἱ φίλαι της. . . Τί ἄλλο ἠθέλε; Ποῖα ἄλλη ἀπόδειξις θά ἐχρητάετο, ὅτι ἐκπληροῖ τὸν προορισμὸν της, ὅτι διαπλάττει τελείως τοὺς ἀναγνώστας της, ὅτι τὰ καλλιτέρα παιδιὰ εἶνε οἱ καλλιτεροὶ φίλοι της;

Ἦθελα νὰ το ἐλάμβανον αὐτὸ ὑπέψι των μερικοῖ-μερικοῖ, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὴν Διάπλασιν ὡς διασκέδασιν μόνον τῶν μικροτέρων, οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι χάνουν τὸν καιρὸν των ὅσοι καταγίνονται με αὐτὴν, οἱ ὁποῖοι κηρύττουν ὅτι ἡ ἀνάγνωσις της και οἱ διαγωνισμοὶ της εἶνε ἐνασχολήσεις ἀνάξιαι τοῦ μεγαλείου. . . τῆς ἡλιθιότητος των! Καὶ ἂν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ παραθέσω ἐδῶ τὰ ψευδῶνυμα τῶν βραβευθεισῶν, θά ἔβλεπον ὄλοι, ὅτι αἱ τυχεῦσαι τόσοσ μεγάλων και περιφανῶν βραβείων, δὲν ἦσαν ξένα πρὸς τὰ βραβεῖα, τοὺς διαγωνισμοὺς και τὴν Ἀλληλογραφίαν τῆς ἀγαπητῆς τῶν Διαπλάσεως. . .

Ἡ σελίς τοῦ Ἡμερολογίου μου μένει ἀτελής. Ἐπρεπε νὰ τὴν κοσμήσω και με τὰς εἰκόνας τῶν βραβευθεισῶν. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὰς ἔχω. . . Ἐλπίζω μόνον ὅτι κάτι εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ ἀρχότερα. Ἡ Διάπλασις θά ἦτο πολὺ εὐτυχῆς, ὡς μοι εἶπεν, ἂν ἦδύνατο νὰ λάβῃ και νὰ δημοσιεύῃ τὰς φωτογραφίας και τῶν τριῶν συνδρομητριῶν, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐτίμησαν. . .

— Ἀνακωινωθὲν ὑπὸ τινος φίλου μας.

Μετὰ τὰς ἐξετάσεις: — Λοιπὸν, Κωστάνη; Σὲ ποῖο μάθημα ἦσουν δυνατώτερος; — Στὴ γυμναστικὴ, μητέρα!

Εἴτε ὑπέρτεροί, εἴτε κατώτεροί, πρέπει νὰ τιμῶμεν και νὰ γαλιῶμεν τοὺς συναγωνιστὰς μας. Οὐτε τὴν ἀποτυχίαν πρέπει νὰ παρακολουθῆ ὁ φθόνος, οὐτε τὴν ἐπιτυχίαν ἢ ἀλαζονεία.

Η ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗ ΜΗΤΕΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Εἰς ἓνα μεγάλον κλωβίον, κρυμασμένον εἰς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον, εἶνε κλεισμένη ἡ κυρὰ-Κοσούφαινα.

Κάθεται με ἀγάπην ἐπάνω εἰς τὸ καλάθκι, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει τὰ αὐγὰ της, και ὄλην τὴν ἡμέραν πλέον και τὴν νύκτα τὰ ζεσταίνει με ὑπομονὴν, ἂν και δὲν βλέπει τὴν ὄραν πότε νὰ ἐβγουν τὰ πουλάκια, τὰ ὁποῖα αἰσθάνεται ἐκεῖ μέσα ἡ μητρικὴ της καρδία.

Τάγαπᾷ, πρὶν γεννηθῶν ἀκόμη φαντασθῆτε. Μόνον μία μητέρα ἡμπορεῖ νὰ γαλιῶν τόσοσ!

Τὰ ἄλλα πουλιά, τὰ ἐλευθερα, περιτριγυρίζουν τὸ κλουβί της και της κάμουν συντροφίαν. Καὶ δύο πτερωταὶ δεσποινίδες, νείαι και πολὺ ζωηραὶ, σκαλόνουν συχνὰ ἀπέξω ἀπὸ τὸ κλουβί, κυττάζουν με περιέργειαν τὴν μητέρα και τὴν φωλεάν της και της ὁμιλοῦν:

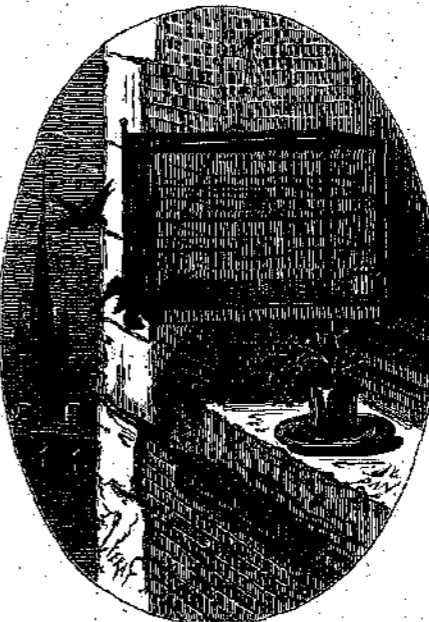
— Ἀλήθεια, κυρὰ-Κοσούφαινα, δὲν βαρεῖσαι νὰ κάθσαι ἐταὶ ὄλην τὴν ἡμέραν; Ἐλα! ἡμεῖς ἡμποροῦμεν νὰ σου ἀνοιξώμεν τὴν θύραν τοῦ κλουβιοῦ, νὰ ἐβγῃς ἐξω, νὰ ἀναπνεύσῃς ὀλίγον ἀέρα ἐλευθέρου και ὄχι τὸν ἀέρα τῆς φυλακῆς τοῦ ἀναπνεῖς δλοένα. . . ὄλοις;

— Ὄχι! ἀπεκρίθη ἡ κυρὰ-Κοσούφαινα. Ἐχω τὰ παιδιὰ μου. Εἶνε ἀκόμη μέσα εἰς τὰ αὐγὰ και πρέπει νὰ τα ζεστάνω διὰ νὰ ἐβγουν. Πρὶν μ' ἐλευθερώσετε σεῖς ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ κλουβιοῦ, πρέπει νὰ ἐλευθερώσω ἐγὼ τὰ παιδιὰ μου ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ αὐγοῦ. Ἄν φύγω ἀπὸ ἐδῶ, θά μείνου αἰωνίως φυλακισμένα και θά μου πεθάνουν ἀπὸ τὸν πόνον των. Ἐπειτα ἐδῶ μέσα οἱ ἄνθρωποι καλὰ με περιποιούνται. Δέν μου λείπει τίποτε: ὄλα μου τα φέρουν, και δέν τους πληρόνω παρὰ με τὸ κελάδημά μου. . . Εἶμαι φυλακισμένη; Δέν πειράζει! Ἄμα βγῶν και μεγαλώσωσ τὰ παιδιὰ μου, ποῖος τὸ ξεῦρει, εἴμπορεῖ νὰ με ἐλευθερώσωσ ἐκεῖνα. Ἐν τοσοῦτῳ ἐγὼ θά μένω ἐδῶ και σας εὐχαριστῶ πολύ.

— Περιέργον πράγμα! εἶπον αἱ πτερωταὶ δεσποινίδες.

— Ἄν ἦσθε και σεῖς μητέρες, ἀπήτησεν ἡ κυρὰ-Κοσούφαινα, θά σας εἰφαίνετο πολὺ φυσικόν. Χάριν του παιδιοῦ της μία μητέρα εἴμπορεῖ νὰ φηφήσῃ ὄχι μόνον τὴν φυλακὴν, ἀλλὰ και τὸν θάνατον!

Αἱ πτερωταὶ δεσποινίδες ἐφάνησαν πολὺ σκεπτικαὶ. . . Καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἐτόλμησαν νὰ ὀμιλήσωσ πλέον εἰς τὴν κυρὰ-Κοσούφαινα περὶ φυγῆς.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΙΑΣ]

(Συνέχεια ἰδε σελ. 213)

«Ὁ Αὐτοκράτωρ ἦτο ἓνας ἄνθρωπος πολὺ ὀψηλός, με ἀγαθωτάτην φυσιογνωμίαν. Ἡ Αὐτοκράτειρα ἦτο ὠραία γυναικα με γλυκὰ μαύρα μάτια και με θαυμάσια μαύρα μαλλιά. Ὁ ἀρχιδουξ Φερδινάνδος (ὁ διαδοχὸς τῆς Αὐστρίας) και ἡ μικρὰ ἀδελφὴ του, ἡ ἀρχιδουκίσσα Γιζέλλα μου ἐφάνησαν χαριτωμένα παιδιὰ (μὴν ξεχνῆς ὅτι εὗρισκόμεθα εἰς τὸ ἔτος 1869), με πολὺ καλλιτέραν ανατροφὴν ἀπὸ τὴν πρῶην κυρίαν μου. . .

«Μ' ἐχάιδευαν και μου προσέφεραν ζαχαρωτὰ. Ἡ Αὐτοκράτειρα ἐπῆνεσε πολὺ τὴν Ἐσμεράλδαν και της ἐχάρισεν ἓνα ὠραῖο βραχιόλι. Εἰς ἐμὲ πάλιν ἔδωκε κάτι τριαντάφυλλα, τὰ ὁποῖα ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν ἀνοδομένην της και τὰ ὁποῖα ἐγὼ ἔφαγα ἀπὸ εὐγένειας, ἂν και δὲν ἐπεινοῦσα καθόλου. Αἱ πριγκίπισσαι και αἱ κυρίαὶ της τιμῆς ἠθέλησαν νὰ με χαιδέουσιν ὄλα και νὰ μου δώσουν νὰ φάγω ἄνθη ἀπὸ τὰς ἀνοδομένας των. Ἐκείνην τὴν νύκτα ὀλίγον ἔλειψε νὰ ποθάνω ἀπὸ τὴν δυσκεφίαν τῶν τριανταφυλλῶν και τῶν καρμελιῶν.

«Διαμίας ἔγεινα μεγάλη και ἐνδοξὸς! Ἐγίνετο λόγος δι' ἐμὲ και εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ὁ φωτογράφος τῆς Αὐλῆς ἔκαμε τὴν εἰκόνα μου και ἐτράθησε πολὺς χιλιάδας ἀντιτύπων, τὰ ὁποῖα ἐπωλήθησαν εἰς διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν. Εἰς πολλὰ νέα πράγματα ἔδωσαν πρὸς τιμὴν τῶνομά μου. Ἐγείναν λοιπὸν κἀπὲλα τῆς γίδας, γράβατες τῆς γίδας, μπαστούνια τῆς γίδας, πέννες τῆς γίδας, παγωτὰ τῆς γίδας κτλ. κτλ. οἱ δὲ χρυσοχοὶ κατεσκεύασαν κάτι μικρὰς γιδούλες χρυσῆς, τὰς ὁποῖας οἱ κύριοι και αἱ κυρίαὶ ἐκρεμοῖσαν εἰς τὰς ἀλυσίδας τῶν ὠρολογίων των. Τὸ ὄνομα ἀσπροῦλα ἦτο τυπωμένον εἰς τὰ προγράμματα τοῦ Μεγάλου Θεάτρου με γράμματα καμ μέγιστα, και ὅταν ἐπερνα τὸν ἀέρα μου εἰς τὸν κῆπον, ἐμαζεύοντο χιλιάδες ἄνθρωποι γύρω-γύρω εἰς τὸ καγκέλωμα, ποῖος νὰ με πρωτοῖδῃ. Τελοςπάντων ἡμῆν πολὺ πλέον γνωστὴ και ἐνδοξὸς τώρα, παρὰ ὅταν με εἶχε ἡ Βέρβα.

«Εἶχα γίνῃ πάλιν ὑπερήφανη και ἔθεωροῦσα τὸν ἐαυτόν μου ἀνώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἠθοποιούς τοῦ Μελοδράματος: διότι τέλος πάντων ἐκείνοι εἶχον και τοὺς ἀντικαταστάτας των και ἂν κανεὶς ἡμποδίζετο τυχὸν νὰ τραγουδήσῃ ἢ νὰ χορεύσῃ, ἐτραγουδοῦσεν ἢ ἐχορεύεν εἰς τὴν θέσιν του ἄλλος. Ἀλλὰ ἐγὼ ἡμῆν μόνῃ και μοναδικῇ και αὐτὸ ἀπεδεικνυεν ὅτι εὐκολώτερον εὗρισκε κανεὶς ἑκατὸν ἀκούδους και χορευτρίας, παρὰ μιαν γίδαν ὡς ἐμὲ. Καμμίαν φορὰν, τὴν ὠ-

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Η ΧΕΛΩΝΗ

Ἡ χελών' εἶν' ἔρπετό ἀπὸ τὰ ἄλλα χωριστό, γιατί ὅπου τρέχει τὸ σπιτάκι της κυρτὸ εἰς τὴ ράχη ἔχει:

κ' ἐπειδὴ τῆς εἶν' βαρὺ, γρήγορα δὲν εἵμπορεῖ ἢ φτωχὴ νὰ τρέξῃ και με κόπο προχωρεῖ βήματα π ς ν τ ε ξ η.

Μὰ ὅταν θὲ νὰ κοιμηθῇ, ἢ και νὰ προφυλαχθῇ, 'ς τὸσρακό της βάλλει — πρῶτα ἀφοῦ καλοσταθῆ— πόδια, οὐρά, κεφάλι.

Δι' αὐτὸ ἔχει κοντὰ με νυχάκια ἀγκυλωτὰ τέσσαρα ποδάρια και οὐρά, ὡς τὰ ἔρπετὰ ποῦ ἔρπουν 'ς τὰ χορτάρια.

Με αὐτὴ ὄμως τὴν οὐρά σκαίπει ἀκόμ με χαρὰ και ἐκεῖ γεννάει. . . πέντε ὡς δέκ' αὐγὰ μικρὰ. . . δίχως νὰ κλωσσοῦ.

Τότ' ἐκεῖ με ἐλαφρὸ χῶμα, κάθε αὐγὸ μικρὸ εὐμορφα σκεπάζει. ὡς ποῦ με καλὸ καιρὸ χελωνάκια βγάξει.

Ἐὰν γρηοῦλα ἐκατὸ χρόνων, πρῶει τὸ φαγιτὸ με τὰ δύο σαγόνια, μὰ ἡμπορεῖ τὸ ζῶο αὐτὸ νὰ μὴ φάη. . . και χρόνια!

Μ' ὄλα ταῦτα ὠφελεῖ τὰ φυτὰ παραπολύ γιατί ὅπου πᾶη, μ' ἀπλωμένη κεφαλὴ ἔντομα ζητάει!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ραν που ανυψούτο η αύλαία και μου έδειχνε το θέατρον γεμάτον από καταχρύστους αξιωματούχους και από κυρίες αδαμαντοστολιστους, ένδομια ότι όλος αυτός ο λαμπρός κόσμος ήλθεν αποκλειστικώς διά να ιδή έμέ και να με χειροκροτήση ότι ή επιτυχία του έργου εξηρτάτο μόνον από έμέ και άν ήθελα να φανώ ιδιότροπος—όπως είνε, καθώς λέγουν, μερικοί μεγάλοι καλλιτέχναι,— ή παράστασις θα έματαιούτο και ή σκέψις αυτή μου έπροξενούσε μεγάλην εύχαρίστησιν. Άλλά δέν το είχα σκοπόν να δυσαρεστήσω την διεύθυνσιν του Θεάτρου. Από τότε που είδα πόσον καλώς ήτο ο Πιστός, έντρεπόμενη να φαινώμαι έγώ κακή.

«Ήμην εύτυχεστέρα παρά ποτε. Το μόνον πράγμα που μ' έμεγαλόλοισεν ολίγον, μέσα είς την τελείαν αυτήν εύτυχίαν, ήσαν . . . τὰ όνειρά μου. Ναι πολύ συχνά έδλεπα είς τον ύπνο μου τον πρασινοκόκκινον εκείνον παπαγάλλον επάνω είς το χρυσό του ξύλον, να μου λέγη με την βραχνιασμένη και είρωνικήν του φωνήν : «Και αυτό θα περάση! Και αυτό δέν θα βαστάξη πολύ!»

«Έν τούτοις όλον εκείνον τον χειμώνα εξηκολούθησα να παριστάνω και να χειροκροτούμαι, άν όχι κάθε βράδυ, τουλάχιστον δύο και τρεις φορές την εβδομάδα, — και την ήμέραν να δέχωμαι ένα σωρό επισκέψεις : ρέπορτερ οί όποιοι ήθελαν να γράψουν τά κατ' έμέ είς τας έφημερίδας των μουσικών, οί όποιοι ήθελαν να συνθέσουν μπαλέτα δι' έμέ σχεδιαστάς, οί όποιοι ήθελαν να κάμουν την εικόνα μου διά εικονογραφημένα περιοδικά, ζένους από διαφόρους τόπους; οί όποιοι, επιστρέφοντες είς τας πατρίδας των, ήθελαν να λέγουν ότι εγνώρισαν και την περίφημον Άσπρούλαν, πρώτην χορευτήριαν του Μεγάλου Θεάτρου της Βιέννης! Μερικοί απ' αυτούς, έδειχναν τόσο ένθουσιασμόν, ώστε εκαταντούσε να μου τραβούν μερικες τρίχες και να τας πέρνουν μαζί των δι' άναμνησιν! Το είδος αυτό της κοιλακίας δέν μου ήρεσε και πολύ θα έπροτιμούσα τον θαυμασμόν των εξ άποστάσεως. Άλλ' όσω και άν έβελαζα διαμαρτυρομένη, κανείς δέν με ήκουεν ό δε ύπνρτής, ό όποιος εισήγγε τους ξένους, δωροδοκούμενος καθώς φαίνεται, δέν με υπεράσπιζε διόλου κατά των τιμητικων αλλά και πολύ άλγειων αυτών μαδημάτων. . . . Επιτέλους κ' έγώ μίαν ήμέραν έχασα την ύπομονήν και εκτύπησα στα καλά με τα κέρατά μου μίαν γηραιάν άγγλίδα άσχημοτάτην με μεγάλα δόντια, που έκόντευε να μου βγάλη το μισόν ύπαγένειον. Άλλ' εκείνη άντι να θυμώση, απεναντίας έφάνη κατευχάριστη μένη και είμαι βεβαία ότι θα διηγήται μ' ένθουσιασμόν το επεισόδιον. Υπάρχουν

άνθρωποι, οί όποιοι καυχώνται δι' όλα! «Υστερ' από τριάντα παραστάσεις, δέν ήλθαν πλέον να με πάρουν διά δοκιμάς, ούτε μ' έθαζαν το βράδυ είς την σκηνήν διά να παραστήσω, ούτε ήρχετο κανείς διά να μ' επισκεφθή Είς την άρχήν δέν έννοούσα τί συνέβαινε' άλλ' από τας όμιλίαις των ανθρώπων του θεάτρου, οί όποιοι ήρχοντο συχνά είς τον κήπον, έμαθα ότι τὸ καινόν εδάρυνθη πλέον την «Άρσειν του Πλωριμελ» και την «Εσμεράλδαν» και ότι ανέβασαν τώρα ένα άλλο μπαλέτον, ή σκηνή του όποιου ήτο είς τας Ίνδιαις, όπου έπαρουσιάζετο και ένας Έλέφας. Το χονδροειδές αυτό ζών έχειροκροτούσαν τώρα κάθε βράδυ, άντι έμού! Αυτός έδέχετο τους ρέπορτερ, τους σχεδιαστάς, τους μουσικούς και τους περιηγητάς! Από αυτόν τώρα αί Άγγλιδες με τα μεγάλα δόντια εκήτοσαν ένθύμια. Εγώ είχα λησμονηθή!

«Εξηκολούθουν έντούτοις να με περιποιούνται. Είχα πάντοτε την έλλεικτικήν μου τροφήν και τὸ καθάρον μου κρεβάτακι. Άλλά τί με τούτοι; Τώρα που τα είχα συναιθίση τα «εύγε» μου ήσαν τόσον άναγκάια, όσον και τὰ χάρτα. Ο καλλιτέχνης έχει ανάγκην από χειροκροτήματα» αυτά είνε ή ζωή του. Ω, ήμουν πολύ, πολύ δυστυχής!

«Αν είχα τουλάχιστον τον Πιστόν να με παρηγορή, Είς τας δυστυχίας ένθυμούμεθα τους φίλους μας!

«Μίαν ήμέραν άνοιξεν ή θύρα του δωματίου μου και εισήλθεν ο Διευθυντής. Εχάρηκα, διότι ένόμισα ότι ήρχετο δια κάμψιν νέαν παράστασιν. Άλλ' όχι! Καμίαι του εισήλθε και ένας άλλος άνθρωπος. Τον έγνώρισα και αί αυτόν. Ητο ο σαλτιμπάγκος εκείνος, που ήθελε να μ' αγοράση και ύστερα να με κλέψη. Και τώρα ήθελε πλέον να με αγοράση και ο Διευθυντής να με πωλήση.

«Ο Διευθυντής μ' επαινούσε' ο σαλτιμπάγκος με κατηγορούσε. Μ' επαζάρευαν, έμέ, την πρώτην καλλιτέχνιδα του Μεγάλου Θεάτρου! Επὶ τέλους έσυμφώνησαν, ο σαλτιμπάγκος ελλήρωσε και μ' έπήρε. Ούτε ο Διευθυντής, ούτε κανείς άλλος καταδέχθη να με χειρετίση. Έφυγα από τὸ θέατρον της δόξης μου και της εύτυχίας μου, ταπεινωμένη, δυστυχής.

«Έκαμνε κρύον δέν εφορούσα πλέον τον κυανόν μανδύαν με τὰ Αυτοκρατορικά σήματα. Έπρεπε να περιπατώ επάνω είς τὸ χιόνι με τὰ χρυσά μου ποδάρια και άμα δέν επήγγαινα όσον γρήγορα ήθελε ο σαλτιμπάγκος, έγύριζε και μ' εκτυπούσε με τὸ καμπίκι του! Να κτυπή έμέ, την Άσπρούλαν, που έπαρουσιάζετο και είς την Αύλην! Ά, ήτο φοβερόν!»

[Επεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Ο ΔΕΡΒΙΣΗΣ ΚΑΙ Ο ΛΥΚΟΣ
(Μυθος)

Ένας Δερβίσης εκάμνε τον περιπατόν του μίαν ήμέραν είς την εζοχήν, ότε συνήτησεν ένα λύκον.

Άμέσως τότε, πλήρης ιεροῦ ζήλου πάντοτε, ήρχισε να τον κατηγγή και να τον διδάσκη. Με μεγάλην εύγλωττίαν και δύναμιν τῶ περιέγραψε τὰ δεινά, τὰ όποια συνεπιφέρει ή άδικία και ή ωμότης, συνηγόρησε δέ μετά στόμφου περί των άγαθών της δικαιοσύνης και της μετριοπαθείας.

— Κύριε ιεροκήρυκα, καλά και άγία όλ' αυτά, είπεν ο λύκος' αλλά κάμετε μου την χάριν να διακόψετε τον λόγον σας. Νά, βλέπετε εκεί—κάτω; Περνά ένα κοπάδι πρβάτα και θα με κάμετε να χάσω μίαν λαμπράν εύκαιρίαν. . . . Δέν περρίζετ' μου τα λέτε άλλην φοράν' χαίρετε!

Φύσιν πονηράν μεταβαλείν, οῦ ράδιον!
(Μίμησις του Βιδραί)

ΣΧΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΩΝΜΑΙ ΤΟΥ ΑΜΑΝΙΑ
ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝΥΜΩΝ

Ίδού έν Όνειρον Θερινής Νυκτός. Μου έφάνη ότι ήμην είς την Έξέδραν του Φαλήρου. Γύρω μου ή Νεράιδες του Γιαλού έχόρευαν, έν φ ήκούετο από την Γαληνίασαν Θάλασσαν μία Περιπαθής Μελωδία, ως μουσική του Μόζαρτ.

«Ω, τί Μαγευμένη Άχρογιαλιά!

Και είπα : Μόνον καθ' ύπνον ο θνητός απολαμβάνει τελείαν Έυτυχία!

Πρότυπον άρετής και σοφίας ή μεγάλη Άθηναίς. Εύτυχής ή δυναμένη και κατ' ελάχιστον να την μιμηθή!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς τας εξετάσεις της Ζωολογίας.

Ο Καθηγητής.—Εμπνευθετε, κύριε Δόν Κιχώρη, να μου ειπήτε τὰ όστά της κεφαλής;
Δόν Κιχώρης. —Τα όστά της κεφαλής τὰ έχω όλα είς τὸ κεφάλι μου' αλλά αυτήν την στιγμήν δέν ένθυμούμαι κανέν.

Εστέλη από τὸν Τριχαροποιόν

Φιλάνθρωπος απαντῶ καθ' οδόν πτωχόν παιδίον και το απευθύνει διαφόρους ερωτήσεις. Μεταξὺ των άλλων τον έρωτά:
— Τί εργασίας εκάμεις;
— Ημουν είς ένα μοναστήρι. . . .
— Και τί; ήσουν μοναχός;
— Όχι! ήσαν και άλλοι.

Εστέλη υπό τὸν Ταιν-Ταιν

Ο ΓΑΒΜΙΑ παραγγελία προς άποστολήν παιδιών φύλλον της Διαπλάσεως θά εκτελήται, άν δέν συνδυεσεται με τὸ αντίστοιχον. Έκαστον φύλλον της Α' περιόδου (1870-1893) τιμάται λεπτά 25, της δ' Β' περιόδου (1894-1897) λεπτά 15.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΕΝ ΑΜΦΕΒΑΛΛΩ, Άετέ των Όρειών, — άλήθεια, πόσον καιρόν είχα να λάβω επιστολήν σου!—ή ή Ναυτοπούλα θα εύρη δεξιότατον βουθόν διά τὸ ζεσπάθωμα, τώρα που θα υπάγης και σύ είς την πατρίδα σου. Ός προς την Ήρώ, δέν ήξέρω διατί δέν σου ανταπέδωκεν έως τώρα δέν πιστεύω όμως να είνε θυμωμένη έναντίον σου' ή Ναυτοπούλα ίσως ήθελε ναστείνη σου έξέλεξα. Χαίρω πολύ δι' ή τὸ κρατήσῃς μισοπικόν, άρ' οῦ είσαι της ίδιας δι' τὸ ψευδώνυμα δέν πρέπει ναλλάσσονται συχνά.

Δέν έπρεπε να λυπηθῃς τόσο, πρώην Φλάρε Ψευτακέ, άν δέν ήσπασα να σταλή τὸ τετράδιόν σου εκείνο, διότι δέν ήπταες καθόλου. Άτηντας είς ήτι σου έγραψαν, τὸ ήξέρω. Συνέβη όμως μια παρεξήγησις ως προς τὸ φύλλον σου, την όποιαν δέν έλαβες υπ' όψη.

Ο Διογένης Λαέρτιος, περιπεδημῶν από τονος έν τῷ Αθήναις, με παρακαλεῖ να έρωτήσω τους ένταῦθα συνδρομητάς μου, άν επιθυμοῦν να κάμουν προσωπικήν μετ' αὐτοῦ γνωριμίαν. Τὸ άκούετε; Όσοι θέλετε μου γράφετε.

Φίλτατε Αλέξανδρε Οικοδομίδη, άν όχι είς την Νέαν Γεωργίαν, άρετὰ μακράν θύρας κατοικεῖ ή φίλη μου Άτταγίς. Όσοτε πρέπει να έχης λίγην ύπομονήν. Σου έστειλα τὸ Βραβεϊόν και τον άλλον τόμον. Λοιπόν τὸ ζεσπάθωμα;

Μὰ τί θέλεις λοιπόν να σου όρκισθῷ, Έλληνική Θάλασσα, ότι σ' αγαπάδωσιν και τας άλλας μου φίλας; Άν ξεσπάθωσῃ, έγώ θα σου σταίλω τὰ ανάλογα γραμματικά' άν όμως σύ νομίζης ότι ή άμοιβή είνε περιττή, στίσει τα. Τί σ' έμποδίζει; Άλλοι κάλεν νομίζουν δι' άμα τους κάμουν έν δάρον, πρέπει να τα δεχθούν. Ίδεια και ιδία βλέπει.

Δέν καθάρισσα, αγαπητόν Άψε Σβός, ναναγνώσω την επιστολήν που μου έγραφες με μολύβι. Τί μου έγραφες; Είδα μόνον ότι είσαι άρρωστος και άνησυχῃσα. Γράψε μου γρήγορα με μελάνην, διά να μάθω ότι έγεινεις καλά.

Μάθετε λοιπόν, όσοι άνεηλάξετε Μ. Μυστική με τὸ Κόμμα της Σαλαμίνος, ότι είς τον σταίλαντα τὸ καλλίτερον τετράδιον θα χαρίσῃ ως βραβεϊόν ένα ΑΠυρασιόπληγν χρυσόδετον. Έπιτρομίσαν αυτό τὸ βιβλίον, διότι έχει μέσα και ήρωικά κατορθώματα.

Δέν περρίζε, Σεητηγεμένο Πουλί, μεταξύ πρώτης και δεύτερης ή διαφορά πάντοτε είνε μικρά. Του χρόνου θα έλθης πρώτη. — Άλήθεια, δέν περιγράφεται ή στιγμή, κατά την όποιαν μετα μακράν άπουσίαν επαναβλέπει κανείς τους γονείς του!

Άκούσατε έν περιεργον όνειρον που είδεν ή Ναυτοπούλα. Της έφάνη, λέγει δι' ο ακριδάτος' έμάλονη με την αδελφήν του Τικ-Τάχ (!) Έλληνικήν Σημιαίαν (μπα! πως σου έφάνη ότι είνε αδελφή του!) περί του βραβεϊου της Β' Κυριακής και δι' ένίκησιν ή δεύτερα. "Ε, πως τὸ εζηγητε;

Εχεις άδικον να παραπονήσαι, Γλυκύλαλος Άηδών. Όσάντις μου έγραφες σου άπήνησα και άν ή επιστολή σου δέν περιείχε τι προς άπάντησιν, θα σου έστειλα ένα γλυκό φίλακι, ή

πως κάμνω δι' όλους άνεκαιρέτως έν τῷ αὐτῷ περιπέσσει.

Έγώ ένα μικρόν φίλον, ό όποιος ονομάζεται Βονυ-Ζαργάλ. Αυτός, παιδί μου, είνε ίκανός να φάγη 700 γλυκίσματα διά μιαί! Και ξευρετε πως; Νά: θα τα τραγή λιγα-λιγα και θα τάχη διά πολλές ήμέρας!—Αὐτὰ μου γράφει ο αδελφός του Γραβιάς και με κάμνει και γελῶ.

Ελα λοιπόν, Τουρτομπίδα, τώρα που ετε-τελειώσες τας εξετάσεις σου, σταίλω τὰ τετράδιά σου. Η προειδοποίησις είνε περιττή.

Η Μέλλουσα Καλλιτέχνις μου έστειλε την εικόνα της διά να την δημοσιεύσω. Και μου γράφει: «Δυστυχῶ: δέν είμαι τόσο φιλόσοφος, όσον ο Τικ-Τάχ, όστε να μὴ σου την στείλω» απεναντίας είμαι όλιγον τι φιλόδοξος. Άλλά μήπως πταίω έγώ; Η φιλοδοξία όπως και ή φιλοσοφία είνε φυσικά είς τους ανθρώπους' και δέν είνε λάθος ιδίκαν μου άν, άντι να είμαι φιλόσοφος, είμαι φιλόδοξος. Ω, πολύ δικαιολογημένη φιλοδοξία! Και τίσόν, όστε άπαρό πως δέν μου έστειλε άκόμη την φωτογραφίαν του και τὸ Άρχιζέλιόνου. Μήπως φιλοσοφεί και αυτό; Άς μου το ειπή, διά να μὴ αναβάλλω εξ αίτίας του την Β' Κυριακήν.

Τούμπες! μάλιστα τούμπες σωστές εκάμνεν από την χαράν του τὸ Έτσι μάροσει, άμα είνε δέν έπίτησα και την επιστολήν του. Και σήμερα που γράφει μίαν άλλην άκόμη πλέον χαρτωμένην. Μεταξὺ των άλλων μου λέγει ότι του ήρεσε πολύ τὸ νοματεπώνυμον «Έλλη Πάλλη». Του φαίνεται ως να λέγη: «Διά την Έλλάδα πάλλη ή Έλλη Πάλλη!» Πώς!

Με εύχαρίστησε πολύ ή επιστολή σου, Αδοκπρατορικῆ Άετέ. Τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτόν. Γράψε μου!

Α, πρέπει να μάθης να κολυμβῃς, Άνδρείε Άργοναυτε! Οθαλασσινός άνθρώπος και να μεταχειρίζεται φυσίκες και φελλούς; δέν πάει! Και ξεύριε ποία είνε ή καλλίτερα μέθοδος διά να μάθης; Η άφοβία. Πετάξτε τις φυσίκες και δοκιμάσε, ως να ήξερεις πλέον. Θα έλθῃς δι' έμάθεις! Άλλως τε δέν πιστεύω να γυμνάσσαι είς τὰ άπατα!

Όχι, Άγρία Αμερικανίς, τὸ πουλάκι μου δέν είνε θαλασσοπούλι, διά να έχη σχέσις με τὸ ἴχθυος. Είδες τί ευωρρα που γίνεται τὸ χιόνι χιόνι; Δέν τὸ πιστεύει κανείς πόσον είνε ωραϊόν αυτό τὸ πείραμα!

Άγρωστος Τύχη, σου άρέσει τὸ νέον ψευδώνυμον; Ναι; Κράτῃς τὸ λοιπόν μυστικόν, διά να μὴ ξεναδώσῃς δραχμῇν. Τὸ καλαιόν σου δέν το έχω δοσῆ είς κάμψιν άλλην, όστε σταίλω τετράδιον προς τὸν ζητήσαντα ανταλλαγῇν.

Τί να γίνη, Ρωμύλε! Και άλλα παιδιά, ένεκα των περιπετειών της πατρίδος, δέν εμπούρεσαν να δώσων εφέτος εξετάσεις. Υπομονή! . . . Τὸ 20όν φυλλάδιόν σου τὸ έστειλα εκ νέου και πιστεύω ότι θα δεσταυρώθη με την επιστολήν σου. Τὸ έλαβες τώρα;

Ταιν-Ταιν, αι παραγγελία σου εξετέλεσθησαν. Άς ίδωμεν λοιπόν, θα επιτύχη τὸ νέον σου ζεσπάθωμα: Σε συμβουλεύω να ξεσπάθωσῃς με γιγατανίαν, όπως μου γράφει ή Οραία Κερκυρα. Άν έλθῃς τώρα, δέν θα ιδῃς τὸν Άναντιαν, διότι μένει είς τὸ Φάληρον, γράζον την Β' Κυριακήν.

Φιλελεύθερ Έλληγν, είς την επιστολήν σου δέν εύρον τὰ 45 λεπτά, όστε δέν σου έστειλα τὰ τετράδια. Νέας προτάσεις σου δέν δημοσιεύω, πριν αποδώσῃς τα τετράδια, τὰ όποια ή-λαβες ήδη. Αυτός είνε ο κανών. Τ' αυτά λέγω και προς τον Ηλιον και προς όλους.

Κ' έγώ έλπίζω, Αρχιναύαρχε Θεμιστοκλή, ότι δέν τους έχασα όριστικώς αυτούς τους συνδρομητάς και δι' ανέβασα προσωρινῶς τας προς αυτούς επισκέψεις μου. Άλλά τὸ ζεσπάθωμα γίνεται διά να οικονομηθή τὸ παρόν. Διά τὸ μέλλον έχει ο Θεός!

Μὰ τί γίνεται ή αγαπητή μου Φθινοπορινή

Βραχή; Μ' έρωτοῦν όλοι, όσοι αναμένουν να τους ανταποδώσῃ τὰ τετράδιά των. Ηξέρω ότι είνε πολύ τακτική, και άνησυχῶ διά την μακράν αὐτήν σιωπήν.

Σ' εύχαριστῶ, Έκκράτος Ζώνη, διά την άγάπην που μου έχεις πάντοτε. Υπέβητα κ' έγώ δι' δέν μου έγραψες ένεκα των εξετάσεων. Τώρα όμως, δ' ή θέλω να μου γράφῃς συχνά.—Τὰ ίδια λέγω και προς την αγαπητήν μου Μυρονήν.

Φαντάζομαι την χαράν σου, Δάφνη, τώρα που θα γνωρίσῃς εκ του πλησίον την Έλληνικήν Σημιαίαν! Άλλά κ' εκείνη πόσον θα χαρή! Και δέν συνλογίζομαι δι' έγώ ύπέρτα άφορμή της όραίσις αυτής φίλιας.

Εχεις άδικον, Κουταλιανέ. Η υπ' αριθμόν 321 Πυραμιάς δημοσιεύθη λαυθαριμένη, του τυπογράφου παραλείψαντος άλλοληρον γραμμήν, χωρίς να τὸ έννοήσῃ ο Άνανίας. Όσοτε καταργείται.

Πιστεύω, ότι ή σιωπή σου ήτο πολύ εκαισθητή, Αλεωνίς Ημέρα. Άλλως τε μου την υπενθυμίαν συχνά και οι αναμένοντες τετράδιά σου. Χαριτωμένη ή σκηνή που μου περιγράφεις. Μου έφάνη ότι είδα εμπρός μου τὸ μικρόν χωριατόπουλον να κυτάξῃ τον πατέρα του μ' έκπληξιν και μ' έκστασιν που είδε τόσα χρῆματα και άδειαζε τὸ πορτοφόλι του, χωρίς να έννοή τον λόγον! Άν ήγώρας τίποτε και τὸ έβλεπε, δέν ύπορούσε τόσο. Άλλά που να ήξέρῃ τί θα πῇ έννοιαν και διατί τὸ πληρώνου!

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΞΗΣΑΘΩΜΑ

Πηγαίνει θαυμάσια! Ίδτε πάλιν πόσο εξαπλώσαν: ο Λέων της Νεμεας (1), ή Βλέδρα Πατρών (1), ο Σωτήριος Π Σοφιανός, πουλος (1), ή Κόρη της Οραίας Λέσβου (2), ή Αθηνά Μ. Διγενή (1), ή Έλληνική Καρδιά (1), ή Καλή Καρδιά (2), τὸ Χρυσόφαρο (3), ο Φιλέλλην Μικρασιάτης (1) και ή Βρυση (2).

Άς δεχθούν και αυτοί τας θερματάς μου εύχαριστίας.

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν ναπταλλάξουν: ο Άετέ των Όρειών με τον Τικ-Τάχ, Φίλν-Φίλν, Κόρη Παρνακήν, Γαυ-Γαυ, Δόν Κιχώρη, Βράχον των Γιλάρων, Λευκή Άκακίαν, Κυανόλευκον Σημιαίαν, Δδ-λα-σδ-μ-μ και Παιήτριαν Σαποφ—ο Διογένης Λαέρτιος με τὸ Ταπεινόν Ιον και Λευκήν Άρπτον (με τὰ όνόματά των παρακαλεῖ) ο Κροκοδείλιος τὸ Νεϊλου με την Σκυθωπήν Σελήην—ο Τουρτομπίδας με τον Λόφρον Βέρωνα και με τον Πόρρον—το Έτσι μ' άρέσει με την Ναυτοπούλαν και με τον Κόντε Ραπαρνήν (διότι τὸν άρέσουν τὰ ραπανάκια και όχι οι τίτλοι)—ή Οραία Κερκυρα με την Χριστιανν Γεροσήν, Σοφιαν Κόλλα και Αγαπῶν Αρομέα με τὸνάμα του—ο Ανδρείος Άργοναυτής με τὸ Κρουσόν Δέρας, Μοσιάνθαλον Ιάσωνα, Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα, Μαρίδαν τὸν Φαλήρον, Σαρθην Έλληνοπούλαν, Άστρογεργίαν, Ναυτοπούλαν (με τὰ όνόματά των) και Μιχαήλ I. Κοκτόν—ή Άγρία Αμερικανίς με τον Άετέ των Όρειών, Ανθιπένην Λυγαριάν και Αρχιζέλιον—ο Ρωμύλε με τον Λευκόν Κερον και με την Άθωιν Περιστεράν (προς τον Ύμνον της Έλευθερίας ως σταίλω άμισως τετράδιον)—ή Κρουσωμένη Ανατολή με τὸ Ταπεινόν Ιον (με τὸ όνόματά του)—ο Μικρός Έβελοντης με τον Γραβιά—ή Εύκράτος Ζώνη με την Ηρωικήν Πάρσαν, Φάρον της Αλεξανδρείας, Ταιν-Ταιν και Έλληνικήν Σημιαίαν—ή Κόρη της Οραίας Λέσβου με την Άσπερίσαν Νύκτα, Άηδών της Λέσβου, Ημέραν της Έλευθερίας, Αστρούλακι της Λέσβου, Τικ-Τάχ και Παιήτριαν Σαποφ (με τὰ όνόματά των)—ή Δάφνη

με τον Άγαλιόν Αρμενιά (με το όνομά του) — η Άλκωνος Ήμερα με την Άγριαν Άμερικανίδα, Κουταλιανόν, Κόντε Ραπανάκη, Λεσκήν Πεζαλιδανόν, Όμορον Κερκύρας, Ήξέδραν Φαλιήρον, Ταπεινόν Ίον, Αρχιζέλιον, Ποιήτριαν Σαπφώ, Κρουσόν Δερας, Δόσση της Νεμεας, Άγκυρον της Εύρωχίας και Κήμα της Σαλαμίνος (ει δυνατόν με ταβνόμετά των).

Άπό ένα γλυκό φίλακι στέλλει η Διάπλασις προς τους φίλους της : Χαλασόν Κόσμον, Ήλένην Καλλιθέην, Υπαλαίδα, Πολυμήνη Λασην, Ανθισμένην Ανταριάν, Σωτηρίαν Σ. Σοφιστοπούλην, Μικρόν Διάβολον (έστειλα). Ν. Χριστοφιδήν (έστειλα 20 και 21). Αστυκήν Άφρόσα (δέν είδες τον νιόν Καρονισμόν των ψευδιώνων ;). Ήλευθέριον Πλάσινα (έστειλα). Άνδρέϊον Εδώνον (έστειλα πάλιν 23 και 25). Άκρόπολιν (έστειλα την είδοσού δέ ετι πριν γίνη η νέα διεύθυνσις, της έστειλα εις την παλαιάν εν τετραδίον Μ. Μυστικών και δε φροντίση να το λάβη). Τ. Φίλιμον Λεύκη (αυτό το ψευδιώνων σου έτέλεξα, νέα μου φίλη). Θαυμαστήν ετιν Ωραίων Τεχνών (ανάμενω). Λόρδον Βόρονα (βεβαίως !). Κρασίλευσον Κρίνον (ευχαριστώ πολύ). Δελφίνα του Εδέϊνου, Τρομάραν, Η. Καρλήν (έστειλα και πάλιν αλλά το Ταχυδρομείον σας καθήγγισεν ανυπόφορον !). Χαλκήν Καρδιάν, Χροσώφαρο κτλ.

Είς δεσας επιστολάς έλαβα μετά την 28 Ίουνίου θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δι λύσεις στέλλονται μέχρι 5 Δεκεμβρίου ε.ε.

354. Αξέγγιστος.
Γράμμα είναι το πρώτον μου, είναι νησι το άλλο. Ζών γεμιστήν τα δύο μαζί, πασίγνωστον, μεγάλο.
Εστία δὲ τοῦ Ἐβιντοῦ Ἐστρατιώτου

355. Στοχεῖο γίγφο.
Με το κεφάλι του Πανός, νησάκι το Αιγαῖον
Με το κεφάλι της Άητοῦς, πουλί ὄχι χερσαῖον.
Εστία δὲ τοῦ Ἐυγέρου.

356. Πυραμῖς.
+ Ν' αντικατασταθῶσιν
+ οἱ σταυροὶ διὰ γραμμῶν
+ ὥστε νάναγινώσκονται
+ τὸνομα ζῶσι· αἱ δὲ 6
+ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ
+ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νάποτελῶσι τὸ
+ ὄνομα προσφιλῶς τοῦ συνδρομηταῖς τῆς Διαπλά-
+ σεως· προσώπου, αἱ ἀνωτέρω 4 ἀρχαῖου φρουρίου,
+ αἱ δὲ 2 ἀνωτέρω· θεῶς τῆς μυθολογίας.
Εστία δὲ τοῦ Παλλιακῆ τῆς Λαζίας

357. Γωνία.
+ Τ + + + + = Πόλις Εὐρωπαϊκῆ
+ + Η + + + + = Θαλάσσιον ζῶον
+ + Ν + + + = Ποτὸν
+ Ο + + + = Πτηνόν
+ Σ + + + = Ἀρχαία πόλις
Εστία δὲ τοῦ Μικροῦ Διαβόλου

358-342. Σύνθεσις λέξεων.
Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι
12 συλλαβῶν σχηματίσον τὰ ὀνόματα 5 νήσων.
Κυ-σα-χι-ρα-θη-μος-κερ-ρος-ρα-κυ-πο-ος
Εστία δὲ τῆς Οἰκουμένης

343-348. Μαγεκόν γράμμα.
Τῇ ἀντάλλαγῃ ἑνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐ-
κείνης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς συλλαβῆς,
πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσον ἄλλας τόσας
λέξεις :

Όκνος, ἕμμος, πρέσω, ἄβρος, ἄπνος, σίφνος.
Εστία δὲ τοῦ Σοφίος Κ. Βαλιάνου

349. Μεσοστιχίς.
Τὰ μεσοστίχια γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτίθουσι· τὸνομα ποταμοῦ.
1. Μούσα. 2. Στρατιωτικόν σῶμα. 3. Θεά.
4. Πτηνόν. 5. Μέρος τοῦ πλοίου. 6. Νῆσος.
Εστία δὲ τῆς Μικρῆς Φωσφορικῆς

380. Κάλυπτος ἄρμονον.
εε-υο-ο-ετωσ-α-ε-αγ-ο-αοκσι.
Εστία δὲ τῆς Ἀνδρομάχης Ἀμυδαλιᾶς

381. Γρίφος.
ΜΖΗΤΕΙ.
Εστία δὲ τοῦ Ἀστρονομικοῦ

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 24 καὶ 31 Μαΐου 1897.

249. Ταμίας (τά, μία, σ). — **250.** Πάν, ἄν.
— **251.** Τὸ σῶμα καὶ ἡ καρδία. — **252.** Ὁ
χωρικός εἶχε 150 πρίβιατα, ἡ δὲ οἰκία ἔκειν
22,000 δραχμὰς.

253. ΚΑΜΠΗ 254-259. 1. Κόων. 2.
ΕΡΑΤΟ Λέων. 3. Όνος. 4. Πάρ-
ΚΑΨΜΑ δαλις. 5. Ρέννος. 6. Πρω-
ΑΤΜΟΣ κερως. — **260. ΔΕΪΨΙΑ**
ΠΡΕΜΑ (1, πέλιη. 2, σὺβη. 3,
Δόλις. 4, γύφος. 5, Λάρπσσα. 6. Ανάφη).
261. ΚΟΡΙΝΘΟΣ, ΤΡΙΠΟΛΙΣ (1, ΚεΤων.
2, ΟρΡήη. 3, Ραΐδιστός. 4, ΙοΠος. 5, ΝαΟς.
6, Θάλαμος. 7, Οσίρις. 8, Σέσωστρις). —
262. Ἐσο δούλος τῆς ἐργασίας ἕνα μὴ γίνης
δούλος τῶν ἀνθρώπων.

263. Ἀστραπή (ἄστρα, π). — **264.** Λε-
πέτα, ἑπέτα.
265. Μ 266-269. 1. Τσουνίδα.
ΜΥΣ 2, Πανδαμῖνον. 3, Ναυτο-
ΜΙΤΟΣ πούλα. 4, Τρεχαγρευόπου-
ΜΤΙΔΟΣ λος. — **270. ΚΟΔΡΟΣ.** (1,
ΣΟΛΟΣ ὄΚκλια. 2, κΟραξ. 3, ΟΔω-
ΣΟΣ σεύς. 4, ΗΡακλῆς. 5, ΓΟρ-
Σ τυνία. 6, ΙΣπανία). — **271.**

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. (1, ΑΝτιφών. 2, Τίγρις. 3,
ΓΟΛιθ. 4, ΝΗρεός). — **272. ΔΑΝΙΑ,** (1, δέν-
Δρον. 2, Σαλαμίς. 3, ΡῆΝος. 4, χελιδών. 5,
ΑριΔνή). — **273.** Μία φίλη καὶ μία βαρεία. —
274. Ὁ Σακράτης ἦτο σοφός.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24. τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς :

Α'. — Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1.10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Β'. — Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» : 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'. — Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος, πλησιάζων νὰ εἶαν Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντός Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς δυσστημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως» Ὁδὸς Αἰγίου 119—Εἰς ΑΘΗΝΑΣ.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀρόβιους εἰκονογραφημένους τοὺτους τόμους (ὧν ἕκαστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων, ἀποτελῶν αὐτετελεῖς βιβλίον) ἐκτός τῆς ἄλλης ποικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ εἰς διδασκτικὰ καὶ ἐπαγωγόντα θηκὰ μυστιστορήματα :

Εἰς τοὺς τόμους τῆς ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφόλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βρόχος τῶν Γλιερῶν, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς Ἡρώς, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροβωμά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωννὴς Κασέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Δι' Ἀιστεῖς Διαικοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος ἐν τῷ 17 καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20. — Ἡ Ἀδειφοῦλα μου ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς Λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23, 24.

Εἰς τοὺς τόμους τῆς ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894) : — α'.) Ἡ Πριγκίπισσα Ροζέλλα. — β'.) Τὰ Παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωκράτ. — γ'.) Ὁ Μικρὸς Κόμης.
Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895) : — α'.) Ἐν Οἰκογενεῖα. — β'.) Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί. — γ'.) Μαύρη καὶ Ἄσπρος.
Ἐν τῷ 3ῳ τόμῳ, (1896) : — α'.) Καῖσαρ Καφκαμπέ, ὑπὸ Τουλοῦ Βέρν. — β'.) Ὁ Ὀρρανὸς τῆς Νέας Ὁρλεάνης.